

ה"ת 7525/04/14 - שולמית קסטיאל נגד מדינת ישראל

בית משפט השלום בקריות

ה"ת 7525-04-14 קסטיאל נ' מדינת ישראל

בפני	כב' השופט מוחמד עלי
המבקשת	שולמית קסטיאל
נגד	
המשיבה	מדינת ישראל

החלטה

שלושה טוענים לזכות ברכב שנתפס על ידי המשטרה במהלך החקירה, ועלי להחליט למי יושב הרכב?

1. במסגרת חקירה שמנהלת המשטרה, נתפס רכב מס' רישוי ***** (להלן: **הרכב**) אשר בעת תפיסתו היה **בחזקתו** של מר עאמר הווארי (להלן: **עאמר**), ולגביו דווח ברישומי משרד הרישוי כגנוב. הרכב רשום במרשם משרד התחבורה (רשות הרישוי) על שם המבקשת, אשר הגישה את הבקשה מושא התיק וביקשה כי הרכב יוחזר לה.
2. לטענת המבקשת, בחודש 5/13 גנבה גב' מירב בן מוחא (להלן: **בן מוחא**) את הרכב ובעקבות כך היא הגישה תלונה במשטרה. המבקשת מוסיפה וטוענת, כי ביום 23.9.13 ניתן פסק דין בתיק תמ"ש 61436-05-13 בו נקבע כי על בן מוחא להחזיר לה את הרכב. כאן המקום לציין כי בתקופה מסוימות בנה של המבקש, אורן, ובן מוחא היו בני זוג ולהם ילדים משותפים.
3. קבעתי דיון בבקשה, ובהחלטתי מיום 28.4.14 הוריתי כי לישיבה יוזמנו המבקשת, בן מוחא, המחזיק שהרכב היה בחזקתו בעת תפיסתו (שהתברר שהוא עאמר) וכל טוען אחר לזכות. בדיון שהתקיים התייצבו המבקשת וב"כ, בן מוחא, עאמר וכן מר ג'מיל סידה (להלן: **סיידה**), המנהל מגרש למסחר בכלי רכב, שקשור בצורה מסוימת להעברת הרכב לעאמר כפי שיובהר בהמשך.
4. בדיון שהתקיים ביום 28.4.14, לאחר ששמעתי את הצדדים והנוכחים ולאור טענות שהועלו (בעיקר על ידי בן מוחא) כי קיימים אי אלו ראיות שיש בהן כדי לזרות אור על העובדות הנדרשות להכרעה, הוריתי על הגשת תצהירים וצירוף מסמכים וקבעתי את המשך הדיון ליום 12.6.14.

יצוין כי בן מוחא טוענת כי הרכב נרכש מכספיה והגם שהוא רשום על שם המבקשת, הוא שייך לה, והיא מכרה אותו כשורה לעאמר. עאמר טוען כי רכש את הרכב מבן מוחא כדין ויש להשיבו אליו.

5. המבקשת הגישה תצהיר ומסמכים נוספים, בן מוחא לא הגישה מסמכים או תצהירים נוספים ולישיבת יום 12.6.2014 לא התייצב איש מלבד המבקשת.

6. לאחר שעיינתי במסמכים שהוגשו על ידי הצדדים, שמעתי את טיעוניהם ועיינתי במסמכים המונחים בתיק החקירה (שחלק מהם הוגש גם על ידי הצדדים) אני סבור כי במחלוקת שנפלה, יד המבקשת על העליונה ויש להשיב את הרכב לידיה. אנמק את מסקנתי:

7. העולה מהראיות המונחות בפני, כי הרכב היה רשום במשרד הרישוי על שם המבקשת. אמנם, הרישום במשרד הרישוי אינו רישום קונסטיטוטיווי ואין בו כדי להעיד באופן בלעדי על הבעלות ברכב. עם זאת, המדובר בראיה שיכולה ללמד על זהות הבעלים ואין הדבר נטול משמעות לחלוטין. ראיה זו בנוסף ליתר הראיות שהוצגו בפני, מלמדים כי המבקשת הינה הבעלים של הרכב.

8. בפני הוצגו זכרון הדברים שנערך בעת רכישת הרכב וכן חשבונית בגין עסקת הרכישה. שמה של המבקשת מתנוסס הן על זכרון הדברים והן על החשבונית, ויש בכך כדי להעיד כי הרכב נרכש על ידה והוא שייך לה. אמנם בן מוחא מסרה גרסה מסוימת באשר לנסיבות רישום שמה של המבקשת במסמכי רכישת הרכב. היא טענה כי הסכום בגין הרכב שולם על ידה אולם הבעלות בו נרשמה על שם המבקשת נוכח חששה פן יעוקל על ידי נושיה. גרסה זו לא גובתה בראיות כלשהן מהן ניתן להסיק על נכונותה. בדיון שנערך ביום 13.5.2014, טענה בן מוחא כי יש ברשותה שיחה מוקלטת לפיה המבקשת מודה שהרכב בבעלותה וברשותה מסמכים המוכיחים את בעלותה, איפשרתי לבן מוחא לצרף תצהיר ולהגיש מסמכים נוספים, אך היא לא עשתה כן ואף לא התייצבה לישיבת יום 12.6.2014.

9. כפי שצוין לעיל, בן מוחא היתה זוגתו של בנה של המבקשת ולטענת המבקשת הרכב היה בשימוש בנה בשלב מסוים, באחד הימים הגיעה בן מוחא לביתה באמתלה להפגיש בין ילדיה לבין סבתם - המבקשת, ואז נטלה את המפתחות ולקחה את הרכב ללא רשותה. המבקשת טענה כי בשיחותיה עם בן מוחא היא טענה כי לה זכויות ברכב מכח חייה המשותפים עם בן זוגה, בסברה כי לו זכויות ברכב.

קיימת סתירה מהותית בגרסתה של בן מוחא, ולא ניתן ליתן אמון בדבריה. בן מוחא מסרה פרטים סותרים לגבי מועד רכישת הרכב. בכתב תביעה שהוגש על ידה בבית המשפט לתביעות הקטנות (מסמך שצורף על ידי המבקשת לתצהירה) טענה כי הרכב נרכש ביום 7.4.2012, בעוד שלפי מסמכי רכישת הרכב הוא נרכש בחודש אפריל 2013. לנתון זה משמעות משום שלפי גרסת בן מוחא במשטרה, הרכב נרכש שלושה חודשים לפני פרידתה מאורן, ובכתב התביעה שהוגש בבית המשפט לתביעות קטנות, מציינת כי נפרדה מבן זוגה כחודש לפני מועד הגשת התביעה (23.5.2013), קרי בחודש אפריל 2013. גם אם אניח שנפלה טעות בציון השנה (2012)

במקום 2013), קשה להלם את טענת בן מוחא כי היא הסכימה, לבקשת זוגה, בעיצומה של הפרידה בינה לבינה (שבמהלכה הועלו על ידה טענות קשות כלפי זוגה- ואין זה המקום לפרטן), לרשום את הרכב על שם אמו- המבקשת. עוד בהקשר זה יצוין כי המבקשת טוענת כי בן מוחא נפרדה מבנה עוד בחודש אוקטובר 2011.

10. חשוב מכך, קיימת הכרעה שיפוטית ברורה לפיה על בן מוחא להשיב את הרכב שהיה מצוי בחזקתה למבקשת. המבקשת הגישה בקשה לצו עשה לעניין הרכב בבית המשפט לענייני משפחה בחיפה (תמ"ש 61436-05-13) ומאחר ובן מוחא לא הגישה כתב הגנה, ניתן נגדה פסק דין המורה לה להחזיר את הרכב למבקשת. אמנם המדובר בפסק דין שניתן בהעדר כתב הגנה, אולם המדובר בהחלטה שיפוטית שטומנת בחובה הכרעה בשאלת הזכויות ברכב. משמעות הקביעה כי הרכב יוחזר למבקשת, כי היא בעלת הזכויות בו. בן מוחא מודעת לקיומו של פסק הדין. הדבר עולה בבירור מדבריה בעדותה בפניי. אולם חרף ידיעתה, לא פעלה לביטול או שינוי התוצאה שבפסק דין. לשאלת מועד הגשת תביעתה של המבקשת חשיבות, שכן לאחר הידיעה על הגשת התביעה, עשתה בן מוחא מהלכים להעברת הרכב לחזקתם של אחרים. לכך אתייחס בהמשך.

11. בן מוחא מפנה למסמך שכונה "הצהרת נהג" (מב/2) ומנסה ללמוד ממנו על העדר זכויות של המבקשת ברכב. במסמך זה צוין כי מי שנוהג ברכב בדרך כלל הוא מר אהרון בן שושן והוא אחראי לכל עבירות התנועה שמבוצעות. אין במסמך זה כדי ללמד כי המבקשת אינה הבעלים ברכב, נהפוך הוא, במסמך צוין באופן ברור כי בעלת הרכב הינה המבקשת.

12. התמונה העובדתית שעולה ממכלול הראיות הינה אפוא, כי הרכב נרכש על ידי המבקשת, והיא בעלת הזכויות בו.

13. הקביעה כי המבקשת הינה הבעלים של הרכב, אין בה כדי להביא את מסענו לסיום, שכן יש לדון בנסיבות העברת הרכב ולעמוד על השאלה האם עאמר רכש קניין בו?

14. עאמר טוען כי רכש את הרכב מבן מוחא וזו מאשרת טענה זו. ברם, חוסר ההתאמה הקיים בין הפרטים שמסר עאמר לגבי נסיבות רכישת הרכב לבין הפרטים שמסרה בן מוחא, מטילים בספק אם אכן הרכב נמכר כלל. בעוד שעאמר טוען כי רכש את הרכב בסכום של 20,000 ₪, שילם 13500 ₪ ונותר חייב 6500 ₪ (גרסה תמוהה כשלעצמה), טוענת בן מוחא כי מכרה את הרכב בסכום של 22,000 ₪, קיבלה את כל הסכום "וכל אחד הלך לדרכו".

15. גם אם אניח כי בן מוחא מכרה את הרכב לעאמר, עדיין זכותה של המבקשת גוברת. על סיטואציה זו חולש הכלל של תקנת השוק הקבוע בסעיף 34 לחוק המכר, תשכ"ח - 1968 הקובע כהאי לי שנא:

"נמכר נכס נד על ידי מי שעוסק במכירת נכסים מסוגו של הממכר והמכירה היתה

במהלך הרגיל של עסקיו, עוברת הבעלות לקונה נקיה מכל שעבוד, עיקול וזכות אחרת בממכר אף אם המוכר לא היה בעל הממכר או לא היה זכאי להעבירו כאמור, ובלבד שהקונה קנה וקיבל אותו לחזקתו בתום-לב"

16. הראיות המונחות בפני מלמדות כי העברת הרכב מבן מוחא לעאמר לא היתה במהלך העסקים הרגיל ורחוקה מלהיות בתום לב.

17. פסק הדין עליו הצבעתי לעיל שניתן בבית המשפט לענייני משפחה, ניתן בעקבות הליך בו נקטה המבקשת (בניגוד לטענת בן מוחא כי היא זו שהגישה תחילה את התביעה). בפסק הדין צוין כי כתב התביעה הומצא לבן מוחא ביום 26.6.13.

חרף קיומו של ההליך המשפטי פעלה בן מוחא והעבירה (לטענתה) בחודש יולי 2013 את הרכב לעאמר. אמנם אין בכך כדי להעיד כי עאמר ידע על הפגם בזכויות בן מוחא, אולם כאן נכנס לתמונה אחיו, חאתם, שבאמצעותו נמכר הרכב לעאמר. חאתם מיודד עם סיידה אשר לו עסק של מגרש לסחר בכלי רכב. סיידה העיד כי העובדה כי הרכב רשום על שם המבקשת היתה ידועה לו ולחאתם כאשר עסקת מכירת הרכב נרקמה. סיידה העיד בעמ' 2 שורה 12: **"חאתם יודע שהיא בעלת האוטו ושהוא רשום על שם חמתה אבל יודע שהרכב בפועל הוא שלה. כולם יודעים שהרכב לא שייך למבקשת אלא למירב"**. דברים אלה מתקשרים עם עדותה של בן מוחא כי היא מכירה את חאתם הרבה זמן וגם בן זוגה הנוכחי הוא קרוב משפחתו, וכן עם הדברים שמסרה בהודעתה במשטרה לפיהם:

"יש לי בחור מנצרת בשם חאתם שהוא מכר שלי דרכו אני אמרתי לו על הרכב ואז נתתי לו את המסמכים של הרכב ולקח את הרכב לנצרת והלכו [ל]דואר בנצרת ועשו העברת בעלות... אני מסרתי מסמך שבו מצוין שהרכב לא של שולמית אלא רק רשום על שמה ואסור לה למכור אותו וזה הספיק למכור את הרכב".

התמונה העולה בהקשר זה, ואצירה במתינות, כי עאמר, חאתם וסיידה ידעו על המחלוקת הקיימת לגבי הרכב והיו מודעים לקושי בפעולה שביצעה בן מוחא, קרי מכירת הרכב כאשר הוא רשום על שם המבקשת, וחרף זאת שיתפו פעולה עם בן מוחא.

עאמר העיד כי תקופה מסוימת לאחר שקיבל את החזקה ברכב, לא העביר את הבעלות ברכב, לאחר שהיו רשום על שם סיידה כסוחר רכב, וכעבור מספר חודשים ביקש להעביר את הבעלות ברכב למי מטעמו אך לא הצליח לעשות כן, בשל הדיווח כי הרכב גנוב.

סיידה לא ידע להבהיר כיצד נרשם הרכב על שמו כסוחר רכב וכיצד היתה כוונה להעביר את הרכב לטובת עאמר מבלי שהמבקשת תחתום על מסמכי העברה או תסכים לה. בעניין זה עדותו של סיידה כי כשיש לו תעודת זהות

הוא יכול להעביר את הבעלות ברכב וכי מי שחתם היתה בן מוחא ולא המבקשת - בעייתית מאוד ומצטרפת לקשיים המפורטים לעיל.

18. יש להדגיש כי בן מוחא לא מכרה את הרכב לסיידה שהינו כאמור סוחר רכב, וזה האחרון הבהיר כי הרכב נרשם על שמו - כסוחר רכב - באופן זמני מאחר ולעאמר היתה בעיית חובות ולא רצה בשלב הראשון לרשום את הרכב על שמו בשל חשש מנושיו. מכאן שנסיבות מכירת הרכב מבן מוחא לעאמר לא היו במהלך הרגיל של העסקים במובן סעיף 34 לחוק המכר.

19. מכל האמור, ניתן לקבוע כי המבקשת הינה בעלת הזכויות ברכב וכי עאמר או אדם אחר כלשהו לא רכשו קניין ברכב על פי כללי תקנת השוק. מכאן שיש להורות על השבת הרכב למבקשת.

20. המשיבה תחזיר למבקשת תוך 10 ימים מהיום את הרכב מס' רישוי 4338963.

המזכירות תשלח את ההחלטה לב"כ הצדדים וכן לגב' מירב בן מוחא, רחוב הקישון 22, חיפה וגם לרחוב הגפן 56, חיפה וכן למר עאמר הוארי רחוב 6083/15 נצרת.

תיק החקירה יונח במזכירות בית המשפט, והמזכירות תחזירו לנציג משטרת זבולון.

ניתנה היום, י"ז סיוון תשע"ד, 15 יוני 2014, בהעדר הצדדים.